

Elgaard: Det foreliggende Lovforslag er undergaaet Ændringer i det andet høje Ting, hvortil vort Parti har medvirket, Ændringer paa et Par af de Omraader af Lovforslaget, som det forelaa her i Folketinget, som har været imødekommende i den Retning, vi har ønsket. Dermed være ikke sagt, at Venstre har overvundet alle de Betæneligheder, vi nærer ved Lovforslaget, men man maa nu gaa ud fra, at det Forsøg, der maa gøres med denne Lovgivning som Baggrund, baade af Ministeriet og de Institutioner, der skal medvirke til at praktisere denne Lov, gøres paa en saadan Maade, at der ikke med skellig Grund paa noget Omraade kan rettes berettiget Anke mod den Praksis, der vil blive Følgen deraf. Med denne Motivering anbefaler jeg paa Partiets Vegne, at man gaar med til Lovforslaget.

Skjerbæk: Jeg skal ikke gøre mange Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag i Almindelighed. Der var en omfattende Forhandling om dets Bestemmelser ved den tidligere Gennemgang af Sagen i dette Ting. Derimod vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger om de Ændringer, der er foretaget under Behandlingen i det andet høje Ting. Jeg kan tiltræde, at man har ladet den tidligere § 4 udgaa; det var, som den højtærede Indenrigsminister sagde, en Bestemmelse, som efter sin Karakter næppe kunde siges at høre hjemme i et Lovforslag som dette. Vi havde ogsaa paa et vist Tidspunkt stillet et foreløbigt Ændringsforslag om, at den skulde gaa ud.

De af den højtærede Minister gennemgaaede Ændringer til den nuværende § 4, tidligere § 5, kan jeg for mit Vedkommende paa det konservative Partis Vegne tiltræde. Vi har selv været inde paa visse af de Betragtninger, der har ført til de Ændringer, der der er foretaget.

Jeg kommer derefter til det foreliggende Lovforslag § 13, det tidligere Forslags § 14; der er der sket en meget betydelig Ændring. Medens man havde henlagt Kondemneringen paa Tid til en for hele Landet fælles Myndighed og ved Ændringsforslag senere indført en begrænset Adgang til Anke til Indenrigsministeriet, nemlig i de Tilfælde, hvor Boligtilsynsraadet ikke traf en enstemmig Bestemmelse, er man nu gaaet over til at henlægge Afgørelsen af disse Spørgsmaal til det stedlige Boligtilsyn med Adgang til Anke til Boligtilsynsraadet. Jeg maa maaske anføre, at Indenrigsministeriet i sine Bemærkninger til det oprindelige Lovforslag anførte, at Begrundelsen for

Henlæggelsen af Afgørelsen af Kondemnering paa Tid til en Centralmyndighed var den, at man ansaa det for en særlig vanskelig Bedømmelse af Ejendommen, og at man ønskede en ensartet Bedømmelse af disse Tilfælde. Det synes man altsaa at være gaaet helt bort fra ved den Ændring, der er sket. Jeg er ikke sikker paa, at det af Boligsaneringshensyn er en helt god Ændring, thi maaske vil den stedlige Myndighed føle sig mere bunden af Forholdene paa Stedet og altsaa lade en vis Standard af Boliger passere, som en Centralmyndighed ikke vilde finde sig i. Jeg maa maaske i denne Sammenhæng indskyde, at vi jo egentlig ikke har savnet Bestemmelser, som gjorde det muligt at kassere ubrugelige Ejendomme, men man har ikke turdet bruge disse Beføjelser, fordi man ikke havde Steder at anbringe dem, der blev husvilde, hvis man nedrev deres Boliger.

Paa den anden Side maa jeg erkende, at der i den nye Formulering af § 13 er Ting, som tiltaler os. Der er saa at sige givet Anvisning paa, at der skal forhandles med Ejeren, for at man kan se, om man kan ordne Spørgsmaalet ved en Ombygning af Ejendommen, idet der jo staaer, at Boligtilsynet, saafremt Ejeren ikke tilbyder en Ombygning af Ejendommen, der godkendes af Boligtilsynsraadet til Udførelse inden for en af dette fastsat Frist, kan beslutte, at Kondemnering o. s. v. skal finde Sted. Det er en tiltalende Bestemmelse, og jeg forstaaer for saa vidt, at man paa dette Punkt kan sige, at der foreligger et vist Fremskridt. Jeg er alligevel ikke sikker paa, at det er en heldig Udformning af denne vanskelige Bestemmelse i Loven, men jeg skal komme tilbage til det om lidt.

Ændringerne i den nuværende § 20, tidligere § 21, om Anke mod de Bestemmelser, der træffes af Børneværnsudvalget, henholdsvis Børnenævnet i København, i Retning af at give Paalæg om, at straffede Personer eventuelt skal fjernes fra en Ejendom, fordi de ved deres forargelige Færd udsætter Børnene for skadelig Paavirkning, kan vi give Tilslutning til. Det var et meget indgribende Paalæg, man her kunde give uden nogen Mulighed for at faa det prøvet ved højere Instans. Under den tidligere Forhandling om Lovforslaget var der nogen Usikkerhed om, hvorvidt man i det hele taget burde have en Bestemmelse af denne Art i en Lov om Sanering af usunde Bydele, men vi gik med til at tage Bestemmelsen, saaledes som den blev udformet under Forhandlingerne i Udvalget.

Derimod er der ikke sket nogen Ændring